

tiget, men det bliver diskuteret meget, og det bliver også diskuteret meget, under hvilke former en sådan rapport bliver til. Og dér er det forstemmende, at når vi her fra Folketingets side spørger statsministeren, hvordan man har tænkt sig at forholde sig til det en anden gang, kommer der ikke noget svar.

Det spørgsmål, der er stillet, er jo meget klart, og det er også meget klart, at udenrigsministeren bl.a. har sagt, at man nok vil tackle en situation som den her på en anden måde en anden gang.

Der er så mit spørgsmål her til sidst, da det er svært at få svar på de øvrige spørgsmål: Vil statsministeren tage initiativ til, at man tackler det på en måde, hvor man forinden orienterer de personer, der skal undersøge Danmark, bedre? Og vil statsministeren også tage initiativ til, at man gør anskrig i forbindelse med de klare problemer, der er i sådanne tekster, der måtte komme fremover? Det har man ikke gjort i det her tilfælde; det bør man gøre i fremtiden.

Pia Kjærsgaard (DF):

Nu forholder det sig heldigvis sådan, at jeg både som formand for Dansk Folkeparti og Dansk Folkepartis folketingsgruppe – i øvrigt i modsætning til visse andre partier – deltager aktivt i det parlamentariske arbejde så tit, der overhovedet er mulighed for det.

Men må jeg sige til statsministeren, at, ja, der blev brugt ordet farce. Jeg synes, det er en tragikomisk farce, og jeg synes, at statsministeren endnu en gang har vist en enestående foragt for Folketinget. Hvad tror statsministeren egentlig, denne her spørgetid er til? Den er naturligvis til, for at de ministre, som bliver trukket herved i spørgetiden, kan give nogle tilfredsstillende svar.

Når der ikke bliver givet tilfredsstillende svar – ud over rent ud sagt lallende svar til de partier, som går op som medløbere i forhold til statsministeren – så siger det sig selv, at der bliver stillet spørgsmål på spørgsmål på spørgsmål, og man må som medlem af et politisk parti kunne forlange, at statsministeren svarer.

Statsministeren burde ikke udsætte sig selv for den pine, det må være for statsministeren at sidde her i så lang tid, når statsministeren med en hurtig besvarelse kunne slippe ud af det her. Jeg synes, det er sagen værdig.

Prøv at se, hvor meget denne her rapport er blevet debatteret i offentligheden, prøv at se, hvor mange danskere der undrer sig over denne

her rapport, folk, der gerne vil høre regeringens holdning til det her. Så er det da naturligt, at man spørger landets regeringschef: Hvad i alverden har man tænkt sig at foretage sig: bakke den hundrede procent op eller tage afstand fra den?

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2409

7) Til statsministeren af:

Kristian Thulesen Dahl (DF):

»Hvorledes forholder statsministeren sig konkret til en af anbefalingerne i den omstridte 2. länderrapport fra Den Europæiske Kommission mod Racisme og Intolerance (ECRI) af 3. april 2001, hvor man tilråder en »grundlovsændring, der klart fastlagde ligestillingsprincippet i lovgivningen og gav en fuldstændig beskyttelse mod diskrimination, herunder diskrimination på grund af race eller etnisk oprindelse«, og vil statsministeren tage initiativer til at føre denne anbefaling ud i livet ved at foreslå en grundlovsændring?«

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Den eneste mulighed, vi jo så har, er at tage punkt for punkt i rapporten og spørge statsministeren, fordi han åbenbart kun ønsker at gå ind i en besvarelse en enkelt gang: Hvad mener man så om det punkt og det punkt og det punkt? Det er jo altså ikke en ordentlig måde at gøre det her arbejde på.

Jeg har så her et spørgsmål, der går på den opfordring, som rapporten har om, at vi lige sådan skal ændre grundloven, for det passer ikke de mennesker, der har lavet denne her rapport, og som står for det her arbejde, at den danske grundlov er indrettet, som den er, så de kommer højt og flot med en opfordring til, at vi da lige kan ændre den danske grundlov. Der står godt nok i rapporten, at det er lidt besværligt, men ikke desto mindre kommer der en entydig opfordring om, at det er en nødvendighed.

Derfor ønsker jeg statsministerens klare afvisning – forhåbentlig – af overhovedet at gå ind i sådanne overvejelser og en klar tilkendegivelse fra statsministeren om, at man selvfølgelig ikke tager sådan noget alvorligt.

Den måde, rapporten er kommet til live på, gør jo, at det er en rapport, som overhovedet ikke bør tages til indtægt for noget som helst, og